

[Ellen Poulsen.]

går ud på en praktisk ændring af loven som følge af de ændringer, der foreslås i mødrehjælpsloven, og som jeg lige har omtalt.

Til slut vil jeg sige, at der er jo i de sidste dage i befolkningen rejst en meget stærk stemning; nu kan man sige om denne stemning, hvad man vil, men man kan ikke komme uden om, at i løbet af tre dage er man i store dele af befolkningen blevet angst og urolig over det problem, der her er rejst. Jeg vil heller ikke undlade at sige som min ganske bestemte mening, at giver man denne lovgivning en udformning her i dag, så den af befolkningen bliver modtaget med angst og med uvilje og af landets førende læger bliver modtaget med uvilje, tror jeg, at vi begår en dårlig handling her i folketinget, og det vil jeg meget stærkt advare imod.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Uanset at der i den tale, det ærede medlem fru Ellen Poulsen holdt, og også i den offentlige debat, der har været om denne sag, var meget, der kunne friste mig til kommentarer, skal jeg her i første omgang begrænse mig til på den højtærede socialministers og egne vegne at knytte nogle få bemærkninger til de stillede ændringsforslag.

Næsten det eneste, jeg var enig med det ærede medlem fru Ellen Poulsen i i det, hun sagde, var, at der ikke er nogen særlig anledning til at omtale de stillede ændringsforslag til lovforslaget om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v., da de er rent formelle følger af de hovedændringsforslag, der er stillet til lovforslaget om ændringer i lov om mødrehjælpsinstitutioner.

Når vi har vendt os imod den tanke, at det skal være den ansvarlige overlæge på stedet, der som medlem af samrådet træffer afgørelse af, om en svangerskabsafbrydelse skal finde sted eller ej, er begrundelsen derfor den, at vi derved ville havne i en uensartet praksis landet over, som vil være uholdbar. I realiteten ville resultatet blive, at vi fik ca. 150 samråd, der udfra de synspunkter, samrådets medlemmer havde, skulle træffe en inappellabel afgørelse. Vi har tilstræbt en ordning, hvorefter vi højst får 20—25 samråd. Det må være således, at lovgivningsmagten bestræber sig på gennem lovgivningen, såvidt det over-

hovedet er muligt, at stille samfundets borgere lige, men vi ved alle, at der er meget stor forskel på den opfattelse, de enkelte overkirurger har af de forskellige indikationer. Resultatet måtte simpelthen blive, da den pågældende overlæge jo har absolut veto, at vi ville få uensartede afgørelser. Det ville være afhængigt af, hvor den pågældende kvinde boede, om hun ville opnå svangerskabsafbrydelse eller ej.

Det er det, der har været det springende punkt. Og forholdet er jo det, at man ikke kan skabe en ankeinstans. Man kan ikke skabe en instans, hvortil den pågældende kunne indanke afgørelsen og derved få den ændret, simpelthen fordi man ikke har mulighed for at tvinge den behandlende overlæge til at foretage indgrebet. Jeg forstod egentlig, at det ærede medlem fru Ellen Poulsen havde fundet ud af, at en overlæge kunne tvinges. Det kan han ikke. Det står udtrykkelig i lovforslaget, at en overlæge ud fra sine synspunkter kan nægte at foretage indgrebet, og disse synspunkter behøver jo ikke alene at bero på en rent lægelig vurdering af det konkrete tilfælde, men kan meget vel også bero på, at den pågældende har, skal vi sige, en fra normalen afvigende etisk eller religiøs opfattelse, og så er det ganske urimeligt, at den pågældende kvindes mulighed for at gøre brug af denne lov skal være afhængig af sådanne synspunkter.

Det ærede medlem har i sit ændringsforslag nr. 2 til mødrehjælpsloven forsøgt at bøde herpå, men det er ikke lykkedes. Det kan nemlig ikke gøres. Det, der er foreslået, er, at hvis der ikke i samrådet er enighed, kan et medlem appellere til nævnet, og så afgiver dette nævn en udtalelse, som ikke er bindende for nogen. Hvad tror det ærede medlem resultatet i praksis ville blive? Simpelthen dette, at den overlæge, som har afslået, giver det svar, at nu er der gået så meget længere tid, at indgrebets uforvarslighed er voksende.

Det ærede medlem har ikke haft mulighed for at anvise nogen praktisk udvej, som sikrer den lighed i behandlingen af landets borgere, som er forudsætningen for enhver lov, og derfor synes jeg, det er nødvendigt, at disse ændringsforslag stemmes ned.

Endelig vil jeg gerne understrege endnu en gang overfor det ærede medlem, at der